

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce R. K. proti žalovanému řediteli Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, se sídlem Na Baních 1535, 155 00 Praha 5 – Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2010, č. j. KRPS-103792-18/ČJ-2010-0100KR-PK,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. října 2010 uznal vedoucí územního odboru Kolín Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení čl. 16 odst. 2 písm. c) Pokynu ředitele Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje č. 24/2009, kterým se stanoví postup při evidování, hlášení a vyšetřování škodních událostí u Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje. Ve výroku svého rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že žalobce dne 27. srpna 2010 po vzniku škody, kterou způsobil na služebním dopravním prostředku (okolnosti tu jsou blíže popsány), nezajistil důkazy k objasnění škody a neprodleně škodu neohlásil svému nejbližšímu nadřízenému. Tím žalobce porušil svou povinnost dodržovat služební kázeň, tj. povinnost nestranného, řádného a svědomitého plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů [§ 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů]. Za to mu služební funkcionář uložil kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců.

Žalobcovo odvolání zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 30. března 2011, se správním orgánem prvního stupně se ve všem ztotožnil. Zdůraznil, že žalobce přebíral vozidlo

nepoškozené; poškození pak zjistila až navazující hlídka při nástupu do služby. Druhý policista z hlídky si nebyl poškození vědom, žalobce však toho dne jel s vozidlem sám na oběd a ve večerních hodinách pak na protialkoholní záchytnou stanici. Ohledáním okolí záchytné stanice bylo zjištěno, že na jednom ze zadních rohů budovy, který je osazen ochranným kamenným obrubníkem, se nachází čerstvé podélné dřecí stopy ve výšce, která odpovídá poškození pravého prahu vozidla. Také zde byla zajištěna část fólie ve výšce, která odpovídá poškození lemu pravého zadního kola. Žalobce jako řidič o poškození musel vědět, neboť došlo k prohnutí profilové části karoserie (prahu). Rovněž fólie na boku vozidla je dřením o obrubník shrnuta jak směrem k přední, tak i k zadní části vozidla, z čehož plyne, že žalobce zaregistroval, že o obrubník zachytil, když si málo nadjel, a tak couvl zpět, aby se dostal mimo obrubník. Po návratu na základnu žalobce zaparkoval vozidlo co nejbližší zadní části ke zdi (napájecí kabel k vozidlu byl napnut na maximum); to jako nestandardní zaregistrovali oba členové navazující hlídky i další příslušník. V odvolacím řízení byl proveden výslech svědka O. K., ze kterého plyne, že žalobce parkoval před záchytnou stanicí, ovšem nijak se tím nevysvětluje poškození vozidla, a tento důkaz tak nemůže žalobce vyvinut. Žalobci se dostalo procesních práv, měl možnost se k věci vyjádřit, ale této možnosti nevyužil ani nenavrhl doplnění dokazování.

Žalobce v žalobě namítl, že ve svém odvolání vznesl řadu odvolacích námitek (v žalobě očíslovaných 1 – 8), avšak žalovaný se s nimi řádně nevypořádal. Z toho je zřejmé, že žalovaný špatně zjistil skutkový stav, resp. jej nesprávně posoudil, a jeho rozhodnutí není v souladu se spisem. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané v prvním stupni a vrátil věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech. Žalobce v žalobě přináší tvrzení bez důkazní hodnoty, čímž nemůže vyvrátit skutkový stav vzešlý z doložených skutečností. Žádnou zjištěnou skutečnost nevyvrátila jiná skutečnost; všechny skutečnosti vztahující se ke škodě na vozidle jsou logické a vzájemně se doplňují. Pořízené úřední záznamy a náčrtky a fotografie z místa jsou standardním důkazním prostředkem; úřední záznam o ohledání místa, kde se žalobce s vozidlem pohyboval, není sice protokolem, ale je dostatečně určitý, s konkrétní vypovídací hodnotou a přesným určením zajištěných stop na místě možného střetu. Zkoumáním zajištěných vzorů a jejich porovnání s jinými vzorky ze služebního dopravního prostředku byla prokázána shodná morfologie i chemické složení. Výslech svědka O. K. dostatečně nevyvrátil, že po hovoru s ním nenasedl žalobce do služebního vozidla a nezajel s ním na dvůr záchytné stanice – tím spíše, že ve stanici se nevede evidence vjezdu motorových vozidel. Řízení netrpělo ani namítanými procesními vadami – žalobci bylo dne 22. října 2010 sděleno ústně i písemně, jaké skutečnosti jsou mu kladeny za vinu s určením právní kvalifikace. Žalobce se k věci vyjádřil, podpisem potvrdil, že byl seznámen se spisem.

Žaloba není důvodná.

Žalovaný se podle soudu řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, které žalobce zopakoval v žalobě. (Mezi námitkami, které žalobce v žalobě označil jako námitky odvolací, byly ovšem i námitky, které v odvolání nezazněly – v žalobě jsou označeny čísla 3 – 5. Těmi se bude soud zabývat níže.)

Žalobce v odvolání nejprve uvedl, že služební funkcionář nesprávně posoudil skutkový stav a vydal nezákonné rozhodnutí. Toto tvrzení je natolik obecné, že je nelze přezkoumat, resp. nelze hodnotit, jak se žalovaný s takovou odvolací námitkou vypořádal. Soud považuje tuto námitku spíše za jakýsi úvod k navazujícím konkrétnějším námitkám.

Dále žalobce namítl, že služební funkcionář vycházel pouze z domněnek a neprovedl ani jediný důkaz, který by potvrdil, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání jako řidič

služebního vozidla. S tímto tvrzením soud nesouhlasí; služební funkcionář ve svém rozhodnutí srozumitelně popsal, jaké skutečnosti jej vedly k závěru, že žalobce porušil svou povinnost neprodleně hlásit nadřízenému způsobení škody na služebním vozidle. Je pravda, že správní orgány neměly pro tento závěr žádný přímý důkaz (tj. nikdo neviděl žalobce, jak působí škodu na vozidle), nicméně shromážděný souhrn nepřímých důkazů považuje soud za dostatečně přesvědčivý. Když žalobce a jeho kolega vozidlo na začátku směny přebírali, žádného poškození si nevšimli; i podle předávacího záznamu předcházející hlídky bylo vozidlo v pořádku. Naopak navazující hlídka si všimla poškození hned na začátku směny (při výjezdu z garáže). Praporčík S., který vykonával službu spolu se žalobcem, si nebyl vědom toho, že by se škoda na vozidla stala během společného výkonu služby (poškození bylo takového charakteru – promáčknutí a sedření karoserie o jiný předmět – že by si jej posádka musela být vědoma již v okamžiku střetu); žalobce ale ve dvou případech během služby použil vozidlo sám, a to při cestě na oběd a ve večerních hodinách při cestě na protialkoholní záchytnou stanici. Na této záchytné stanici byly na ochranném obrubníku před vchodem zjištěny čerstvé dřecí stopy ve výšce, která odpovídala výšce poškozeného pravého prahu vozidla, a byla zde nalezena fólie z lemu pravého zadního kola, která rovněž odpovídala výšce poškození. Žalobce pak po návratu do garáže zaparkoval auto způsobem, který označili za nestandardní tři další příslušníci. Vozidlo totiž bylo přistaveno pravou zadní (poškozenou) částí těsně ke zdi tak, že napájecí kabel byl (bezdůvodně) napnut na maximum – místo aby stálo volně v prostoru s volně prověšeným napájecím kabelem.

Žalovaný pak v odvolacím řízení dále doplnil dokazování, ale nezjistil nic, co by vyvracelo verzi služebního funkcionáře. Žalobcem navržený svědek O. K. hovořil s žalobcem na ulici před areálem záchytné stanice, kde měl žalobce podle něj zaparkováno i vozidlo; tím ale nelze vyvrátit závěr, že žalobce s vozidlem zajel (předtím nebo potom) i dovnitř areálu, kde došlo k poškození vozidla. Není tedy zřejmé, jaký jiný důkaz, který by potvrdil skutkovou verzi přijatou správními orgány obou stupňů, by mohl žalobce mít na mysli. Soustředěné důkazy, byť nepřímé, totiž navzájem nejsou v rozporu, úvahy na nich založené jsou logické a žalobce nepřináší nic, co by je zpochybňovalo.

Žalobce konečně v odvolání namítl i procesní vady v řízení na prvním stupni. Ty spatřoval v tom, že dne 22. října 2010 převzal oznámení o zahájení řízení o kázeňském přestupku spojené s předvoláním na 10. hodinu, tj. ihned poté; neměl tedy možnost si věc prostudovat a podal pouze vysvětlení. Návrhy na doplnění dokazování doručil žalobce příslušnému útvaru až dne 27. října 2010, a to před 14. hodinou. Již kolem 16.30 téhož dne mu však bylo doručeno rozhodnutí služebního funkcionáře, který tak žalobci znemožnil se jakkoli bránit a uplatňovat svá procesní práva, případně se nechat v řízení zastupovat zmocněncem.

Ani zde soud nespatřuje žádné pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je pravda, že služební funkcionář poté, co dne 22. října 2010 oznámil žalobci zahájení řízení a zároveň jej na tentýž den předvolal k jednání, již poté žalobci znovu nesdělil, že ve věci bude vydáno rozhodnutí, a že se tedy může vyjádřit k jeho podkladům a popřípadě navrhnout jejich doplnění. Toto poučení mu poskytl přímo při „úvodním“ ústním jednání, takže žalobce se sice při jednání seznámil s veškerým obsahem spisu (který pak na prvním stupni již nebyl doplňován), ale musel reagovat přímo na místě. Když pak žalobce dne 27. října 2010 odpoledne (tj. třetího pracovního dne poté, co se dozvěděl o zahájení řízení) předal příslušnému útvaru své důkazní návrhy, ty se již ke služebnímu funkcionáři nedostaly (stalo se tak až další den ráno) a krom toho služební funkcionář již 27. října 2010 dal pokyn k vypravení již vyhotoveného rozhodnutí. Tento nevhodný postup ze strany služebního funkcionáře však byl napraven v řízení na druhém stupni, kde se žalovaný zabýval žalobcovými návrhy, některé nové důkazy provedl a u jiných vysvětlil, proč by jejich provedení nebylo účelné. Soud posuzuje zákonnost rozhodnutí vydaných na prvním a druhém

stupni jako celek, a stejně tak komplexně hodnotí i postup správních orgánů v celém řízení. I když tedy na prvním stupni žalobcova procesní aktivita vyzněla naprázdno, žalovaný to napravil a umožnil žalobci uplatnit svá procesní práva.

Pod čísly 3, 4 a 5 žaloby uvádí žalobce námitky, které v odvolání obsaženy nebyly (ač to o nich žalobce tvrdí), a jimiž se tedy žalovaný nemohl zabývat (zároveň tyto námitky nejsou formulovány jako námitky vůči soudu, ale naopak jsou obsaženy v rekapitulaci námitek odvolacích); proto se k nim soud vyjádří jen stručně. Žalobce není srozuměn s tím (námitka č. 3), že např. o ohledání místa poškození nebyl sepsán žádný protokol a podkladem rozhodnutí jsou pouze úřední záznamy, náčrtky a fotografie. V tom však soud spolu se žalovaným nespatřuje nic nezákonného. Úřední záznam zpravidla slouží jako prvotní informace o skutkovém stavu pro správní orgán; na základě obsahu úředního záznamu správní orgán zváží, zda je ve věci třeba provést výslech svědka, ohledání na místě apod. V této věci však úřední záznam o ohledání ochranného obrubníku v areálu protialkoholní záchytné stanice zachycoval neodkladný úkon (ohledání bylo provedeno hned následujícího dne po události), skutková situace je tu pečlivě popsána, připojen je i náčrtek a fotografická dokumentace z místa. Není zřejmé, jak by listina vyhotovená později a v jiné formě – tedy protokol – mohla důkladněji zachytit situaci na místě. Rovněž výslech svědků nebyl podle soudu nutný. Několik příslušníků ve svém záznamu shodně potvrdilo, že je zarazil způsob zaparkování poškozeného služebního vozidla, které stálo v největší možné vzdálenosti od maximálně napjatého napájecího kabelu. Žalobce navrhoval jejich výsledky, jimiž ale chtěl zjistit pouze jejich názory na to, zda bylo vozidlo nestandardně zaparkováno a proč si to myslí; tyto otázky už ale příslušníci zodpověděli a výslech by nepřinesl nic nového.

Podle námítky č. 4 svědčí odborné vyjádření k fóliím pouze o shodné morfologii nalezeného útržku fólie a vzorové fólie z vozidla Volkswagen Transporter a jejich shodné skupinové příslušnosti, tzn. kousky fólie zajištěné na ochranném obrubníku mohly pocházet od jiných aut z dřívější doby. To je sice pravda, ale stejně tak mohly pocházet i ze žalobcova vozidla. Tato námitka ostatně nevysvětluje, kde a kdy tedy služební vozidlo bylo poškozeno, pokud stopy na obrubníku přesně odpovídaly poškození na vozidle.

Konečně podle námítky č. 5 protokol o výsledku svědka O. K. potvrzuje, že služební vozidlo stálo na chodníku, a ne v areálu záchytné stanice. Rovněž provedené šetření ve vrátnici záchytné stanice svědčí o tom, že se evidují vjezdy vozidel rychlé záchranné služby a že v inkriminovanou dobu nevjelo do areálu žádné služební vozidlo. S tímto hodnocením nelze souhlasit. K hodnocení výpovědi svědka viz výše (to, že auto bylo spatřeno také před areálem, není důkazem o tom, že dovnitř areálu nevjelo); z úředního záznamu pořázeného na záchytné stanici plyne právě jen to, že se evidují vjezdy vozidel záchranné služby (nikoli jiných vozidel) a o tom, zda do areálu v onen večer vjelo či nevjelo služební vozidlo Policie ČR řízené žalobcem, tak vrátnice na záchytné stanici nemohla poskytnout žádné věrohodné informace.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 3. července 2014

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková